

mes nous-mêmes sous la terreur)“. Съ тия думи се прости трогателно и изпрати любезно турският министър своя българинъ гостъ. Послѣдниятъ, въпрѣки всичкото до-вѣрие, което мислѣше, че може да има въ него, биде все пакъ като поразенъ отъ всички тия разкрития и той щѣше може би и до днесъ още да се колебае въ безусловната си къмъ тѣхъ вѣра и да мисли, че всичко това е било изкушение, ако едно непрѣдвидено обстоятелство не бѣ дошло послѣ да потвърди и да запечати всичко това, тъй да се каже, съ кръвъ.

\*  
\* \* \*

Не бѣха се наистина изминали нито една-двѣ седмици още отъ тия министерски изявления прѣдъ единъ български публицистъ, и на 3-и юния, четвъртъкъ, Рашидъ Паша биде убитъ въ пѣленъ министерски съвѣтъ заедно съ нѣкои свои другари; между събранитѣ бѣше и прочутиятъ Митхадъ Паша, който обаче по прѣдварително споразумѣние ли, или просто случайно успѣлъ да се изплъзне на мигъ изпомежду имъ прѣдъ фаталния замахъ на една остра черкезска сабя и да се спаси съ бѣгство въ една съседна стая.

Рашидъ паша, името на когото заслужваше поради всичко това да се спомене тука, не бѣше отъ съзаклетниците, които свалиха отъ прѣстола и погубиха злочестия султанъ Абдулъ—Азисъ, като слѣпо ужъ руско орждие; но той падна жертва на усиления отъ трагическата смъртъ на тоя султанъ тероръ, на който подиръ малко падна жертва и самъ нововъзведениятъ султанъ Мурадъ V-и, отстраненъ и той отъ прѣстола като изпадналъ умствено, и замѣстенъ съ брата си, царствующиятъ